

Full diocesà

2 d'octubre del 2016

p4 i 5 – Ordenació Presbiteral de Mn. Abel Trulls i Noguera

p8 – “A propòsit del pobre Llätzer”, glossa del bisbe

Donar beure al qui té set

Per comentar la segona obra de misericòrdia corporal – complementària de l'anterior sobre «donar a menjar al famolenc»–, és bo de recordar també aquí unes paraules de la recent encíclica (2015) del papa Francesc, *Laudato si'*, quan tracta de «la qüestió l'aigua».

Per tal d'iniciar la seva reflexió constata amb lucidesa que pobles sencers, i especialment els nens, emmalalteixen i moren per beure aigua no potable, mentre continua la contaminació dels aqüífers a causa de les descàrregues realitzades per fàbriques i ciutats. Per aquesta raó, el Papa afirma: «L'accés a l'aigua potable i segura és un dret humà essencial, fonamental i universal, ja que determina la su-

pervivència de les persones i per això és condició per a l'exercici dels altres drets humans.» Privar, doncs, els pobres de l'accés a l'aigua significa negar «el dret a la vida fonamentat en la seva inalienable dignitat» (núm. 30).

La periodista Judith Schwartz ha publicat recentment un llibre sobre la qüestió de l'aigua, titulat *Water in plain sight*, i convida el lector a un viatge al voltant del món per explicar les causes de l'escassetat d'aigua, i proposa algunes solucions per a pal·liar aquest terrible problema. Adverteix sobre la deshidratació de l'entorn, la destrucció del paisatge, la desertització, els conflictes per l'aigua, etc. Una obra de misericòrdia molt actual.

«Et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu»

Diumenge XXVII de durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia d'Habacuc

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.» L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

(2-3.2,2-4)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor:

«No enduriu els vostres cors.»

(Salm 94)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

(1,6-8.13-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Donu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.» Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengue i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I

quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»
(17,5-10)

«Quan haureu complert el que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure"»

Servents sense mèrit

Josep Molist i Rifà, prev.

La primera lectura és presa del llibre d'Habacuc. El profeta es fa ressò de la paradoxa que Déu li comunica: el Senyor ha permès que el naixent imperi babiloni amenaci Judà. Però la paraula del Senyor és clara i cal que sigui escrita sobre tauletes d'argila, perquè la sentència tingui perdurabilitat: «El just viurà per la seva fidelitat», mentre que els caldeus, com tots els imperis fonamentats en el propi orgull, fracassaran.

En l'evangeli hi trobem una sentència i tres comparances. Jesús fa servir imatges pròpies del paisatge mediterrani per a indicar la relació sacramental que vincula la fe del deixeble amb el sant servei del Regne. «La fe de què parla Jesús —afirma el dominic Albert Nolan— implica confiar que Déu farà el que sigui millor, i potser no serà el que tu o jo volem. La veritable fe inclou pregar perquè s'acompleixi la voluntat de Déu.»

Per altra banda, la imatge costumista de la hisenda (unitat de producció agrícola i ramadera), on els criats feien vida amb els amos, ens ensenya quina ha de ser la disponibilitat dels qui formem l'Església. Perquè, tal com recorda sant Pau a Timoteu, l'autoritat en la comunitat eclesial és un servei. Tot el que ha vist i viscut l'apòstol dels gentils el porta a caracteritzar l'actitud que han de tenir els qui han rebut el «carisma» de conduir el poble sant de Déu: *fermesa, caritat* i el que el traductor anomena *seny*, això és, el capteniment del qui obra amb sentit comú i ponderació. «Els senyors cardenals m'han elegit a mi, un senzill, humil treballador de la vinya del Senyor», va dir Benet XVI en presentar-se a la llotja de Sant Pere del Vaticà el dia que fou elegit papa.

La imatge

Vincent Van Gogh. Norton Simon Museum (EUA).

La morera (1889).

Diu el Senyor: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.» És una manera de dir que amb fe, encara que sigui petita, es poden aconseguir coses que semblen impossibles, com ara complir el nostre deure sense fer-ne mèrits.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

3 dilluns

—Sant Francesc de Borja, (1510-1572)
—Sant Candi, màrtir (*320)
Gàlatas 1,6-12 / Salm 110 /
Lluc 10,25-37

4 dimarts

—Sant Francesc d'Assís, de l'orde dels frares menors (1182-1226)
—Santa Judit
Gàlatas 1,13-24 / Salm 138 /
Lluc 10,38-42

5 dimecres

—Témpores d'acció de gràcies i de petició
Deuteronomi 8,7-18 / Salm 1
Cròniques 29 / 2 Corintis 5,17-21 /
Mateu 7,7-11

6 dijous

—Sant Bru, fundador dels Cartoixans (1035-1101)
Gàlatas 3,1-5 / Salm Lluc 1,69 /
Lluc 11,5-13

7 divendres

—La Mare de Déu del Roser
Gàlatas 3,7-14 / Salm 110 /
Lluc 11,15-26

8 dissabte

—Sant Sergi, màrtir (*303)
Gàlatas 3,22-29 / Salm 104 /
Lluc 11,27-28

9 diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle C

—Sant Dionís, bisbe (s.III)
—Sant Joan Leonardi, (1541-1609)
2 Reis 5,14-17 / Salm 97 / 2 Timoteu 2,8-13 / Lluc 17,11-19

Ordenació presbiteral de Mn. Abel Trulls i Noguera

Redacció/Fotos: Lluís Closa

El diumenge dia 18 de setembre, a la catedral de Solsona va tenir lloc l'ordenació presbiteral de Mn. Abel Trulls i Noguera, amb l'assistència d'una gran multitud de familiars i amics que van voler acompanyar-lo en aquest dia tan especial.

La cerimònia va començar amb una solemne processó, presidida per Mons. Xavier Novell, Mons. Jaume Traserra, una setantena de preveres, alguns diaques, seminaristes i novicis.

Després de les lectures va tenir lloc el ritu d'ordenació, que consistí en l'elecció del candidat, que fou presentat per Mn. Norbet Miracle, rector del Seminari Major Interdiocesà; la promesa de l'escollit; el cant de les lletanies, que foren cantades per Mn. Joan Clos; la imposició de mans, moment culminant de la celebració, en el qual, després del senyor bisbe, tots els pre-

veres assistents imposen les mans sobre l'ordenand; la imposició de l'estola i revestiment de la casulla que van ser portades pels fillols de mossèn Abel; la unció de les mans; el lliurament del calze i la patena, que van ser portats pels pares del nou prevere; i el bes de pau, moment molt emotiu en què tot el presbiteri acull el nou sacerdot.

La celebració va continuar amb el nou prevere concelebrant l'eucaristia juntament amb el senyor bisbe i tots els altres sacerdots. A l'acabament, mossèn Abel va adreçar als presents unes paraules d'agraïment. Després tots junts van compartir un berenar al claustre de la catedral.

Paraules d'agraïment de mossèn Abel

Publiquem uns fragments de les paraules que va dirigir Mn. Abel Trulls als presents, un cop acabada la cerimònia:

«Aquest setembre fa set anys que vaig entrar al Seminari. Llavors el dia de l'ordenació semblava molt llunyà, però el temps ha passat i resulta que ja sóc capellà, sacerdot per sempre, tal com Déu ho volia des d'abans del

5 –notícies del bisbat

meu naixement. Certament crec que, des d'abans que jo nasqués, ell ja havia pensat en aquest dia, en la meua ordenació. Ell, per misteris que desconeixem, em va cridar, i jo, no pas ràpidament, li vaig respondre. I la resposta m'ha portat a aquest dia que culmina un camí bonic i n'initia un de preciós. I, encara que a cap dels dos no els faltin problemes ni dificultats, el Senyor sempre hi és present. Per això li agraeixo la seva crida i la seva fidelitat. Gràcies, Senyor!

»A diferència de l'ordenació diaconal, d'entrada no us diré gràcies, sinó una paraula que molts em direu i que alguns ja m'heu dit, que és «enhorabona!». Perquè el meu ministeri presbiteral no em pertany a mi, sinó a Déu, a l'Església i a tots vosaltres. En primer lloc, enhorabona, bisbe Xavier. Avui ha ordenat per primera vegada un prevere, i Déu ha volgut que aquest fos jo. De tot cor espero que sigui el primer d'una gran multitud! Li agraeixo l'estimació que em té des que em va conèixer i la seva ajuda en el meu camí de discerniment, primer com a director espiritual i després com a bisbe. Com a pare que és, li demano que m'ajudi a configurar el meu cor al de Crist Bon Pastor. Enhorabona, bisbe Jaume. Avui veu com l'últim seminarista que vostè va acollir al Seminari de Solsona arriba a port. Li agraeixo la seva presència en tants moments i sobretot avui, la qual cosa em demostra molt més que la seva estimació i el seu afecte.

»A tots els preveres que sou aquí presents i a tants que només hi poden ser amb el cor, també l'enhorabona. Especialment als preveres del nostre bisbat, enhorabona: avui teniu un nou germà capellà! Us dono gràcies de veritat perquè des de fa molts anys ja

m'he sentit acollit com a germà entre tots vosaltres. A casa meua, vaig ser el germà petit durant uns set anys, i quan van néixer la Glòria i el Toni em vaig convertir en germà del mig. Tots heu estat, en algun moment, germans petits en el presbiteri de la diòcesi, i la majoria ara esteu en el mig... Us demano que, com a germans, m'aconseieu i em corregiu sempre que ho cregueu necessari per a viure fidelment el ministeri presbiteral.

»Enhorabona a tots els capellans que he conegut durant el temps de Seminari, especialment als formadors: Mn. Norbert Miracle i Mn. Jaume Casamitjana, rector i vice-rector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Pere Oliva, ex-vice-rector, i Mn. Josep M. Vilaseca, ex-rector del Seminari de Solsona. Moltes gràcies per la paciència i esforços que heu dedicat a mi i a la meua formació [...].

»Enhorabona a tots els feligresos, especialment als del bisbat de Solsona, que després de set anys i mig participeu en l'ordenació d'un altre prevere

diocesà, a qui heu vist créixer i heu cuidat amb molta estimació. Moltes gràcies per tot! I gràcies a tots: famílies, infants, joves, ancians, comunitats religioses... En especial, enhorabona als feligresos de Puig-reig: ja teniu un altre capellà fill del poble –que no són pas pocs, si considerem els moments que estem vivint–; i també als feligresos de Mollerussa i Miralcamp: mai no oblidaré els caps de setmana compartits durant tres anys[...].

»Enhorabona a tota la meua família! No us oblidó! Avui podem dir que “torquem a tenir un altre capellà a la família” [...]. Sé que després d'avui continuaré essent l'Abel: un fill, un germà, un cunyat, un nét, un nebot, un fillol, un cosí, un fill de cosí, un dels parents més o menys llunyans, i també un veí o un dels fills de Cal Trulls... Però no dubteu mai de buscar Crist en la meua pobra persona; serviu-vos-en tant com necessiteu! És Déu qui vol actuar, jo espero ser-ne bon instrument [...]. A tots i a cadascun dels qui m'acompanyeu, us demano que pregueu per mi, i us dono l'enhorabona. Gràcies.»

El mes d'octubre i la Mare de Déu del Roser a Catalunya

Fra Valentí Serra de Manresa

Les diverses celebracions populars de la Mare de Déu del Roser desenvolupades a Catalunya foren explicades, amb una gran quantitat de detalls i notícies, pel prestigiós folklorista Valeri Serra i Boldú (*1938) en el *Llibre d'or del rosari*, que prologà el caputxí Miquel d'Esplugues l'any 1925.

En aquest llibre es fa esment de la tradició del «Rosari de foc» que celebraven els confreres del Roser de la ciutat de Manresa i que comportava una solemne processó en la qual, segons la descripció aportada per Joaquim Sarret i Arbós, sortien quinze estendards amb els quinze misteris del rosari i acabava amb una tronada, o traca, «distribuïnt sobre la ratlla de pólvora els quinze misteris, això és, quinze desenes de petards petits i un de més gros a cada deu d'aquells, que se'n diu el glòria del rosari de foc» (*Ethologia de Manresa*, pp. 122-124).

Justament a la ciutat de Manresa l'any 1752 el religiós dominic fra Jaume Baron féu estampar el *Llibre del rosari de Nostra Senyora*, on recull miracles i prodigis obrats a benefici del poble cristià per intercessió de la Mare de Déu del Roser, com, per exemple, aquell fet miraculós que l'any 1718 experimentà el nen manresà Joan Comellas: «En lo any 1718 en la Ciutat de Manresa en lo carrer dit Portal de Lleyda, Estàsia Comellas criava un fill seu anomenat Joan Comellas de edat de quatre mesos y mig, poch més o menos, el qual lo dia onze de febrer a la nit, sobrevingué repentinament un desassocio e inquietud tan gran que'l posà en contínuo llanto sens tenir un punt de quietut [...] quan advertint Joan Casasayas (pare de dita Estàsia i avi del minyonet) que de ninguna manera trobava repòs, ni posat en los pits de sa mare, ni tampoch en lo braçol, ni ab altres carinyosos remeys que tenen las mares quant vehuen patir a sos fills, digué alashoras (ab una gran fe y confiança en Maria Santíssima per medi del sagrat Rosari del qual era molt devot) que li posassen uns Rosaris al coll, quan al mateix instant que tingué al coll los Rosaris luego estigué assossegat y ab tota quietud. Lo que piament atribüen a prodigi de Maria Santíssima a la qual donaren humils repetidas gràcias» (*Llibre del Rosari*, pp. 282-284).

Al popular barri de la Ribera de la ciutat de Barcelona, on fins a l'any 1835 hi havia edificat el cèlebre convent dominic de Santa Caterina, cada any se celebrava la festa del

Roser de Maig (amb benedicció de roses) i, també, el primer diumenge d'octubre se celebrava la festa del Roser de tot lo Món, una commemoració litúrgica instituïda pel papa Pius V en acció de gràcies per la victòria de les tropes cristianes a Lepant, esdevinguda el dia 7 d'octubre de 1571.

Fins poc temps abans de l'impacte dels corrents secularitzadors en la cultura i pietat tradicionals del nostre poble, arreu de Catalunya hi havia una gran devoció al sant rosari, tant, que l'influx d'aquesta pregària marcà àdhuc les expressions i adagis de la nostra parla quotidiana: «desgranar el rosari de la vida», «passar un rosari de penes», «petit com grans de rosari» i, en llenguatge jocós, del fet de menjar raïm, gra per gra, se'n deia «passar el rosari», puix que, tal com escriví el folklorista i estudiós de les tradicions religioses de Catalunya Joan Moreira, «en totes les calamitats i tribulacions religioses, lo poble acudia a la Mare de Déu, resant-li lo Sant Rosari».

L'article

El món tal com hauria de ser

José H. Gómez, arquebisbe de Los Angeles

La doctrina social catòlica ens ofereix una visió de com podria ser el món i de com ha de ser; una visió del món tal com Déu va desitjar que fos en crear-lo.

L'Evangeli de Jesucrist és la doctrina més radical en la història de les idees. Si el món cregués el que Jesús va proclamar —que Déu és el nostre Pare i que tots nosaltres som germans i germanes creats a imatge seva, amb una dignitat donada per Déu i amb una destinació transcendent—, tota societat podria transformar-se de la nit al dia.

Per descomptat, el que sempre s'interposa en el camí del bell pla de Déu per a la creació és el pecat i la feblesa de l'ésser humà. Totes les manifestacions de la injustícia social tenen el seu origen en el cor dels individus. Les societats no són les que pequen, és la gent la que ho fa. De manera que, per als catòlics, la reforma social significa una mica més que elevar la consciència, una mica més que ampliar les oportunitats i crear nous programes. Aquestes coses són necessàries, però la veritable justícia i la pau perenne requereixen la conversió del cor i la renovació de la ment.

La injustícia social té el seu origen en el cor dels individus

La perspectiva catòlica és espiritual, no política. Els catòlics pertanyem, abans que res, a la «ciutat de Déu». No obstant això, tenim el deure de construir la «ciutat de l'home», per corregir les injustícies i per buscar un món que reflecteixi els desitjos de Déu per als seus fills, és a dir, el que Jesús anomenava el Regne de Déu i que els apòstols van anomenar un cel nou i una terra nova.

L'Església no elabora projectes de llei ni proposa solucions tècniques als problemes socials. Més aviat, estructura els principis universals que tenen les seves arrels en les lleis de la natura i que reflecteixen la saviesa que l'Església universal ha guanyat durant més de dos mil anys d'estar al servei de la gent en moltes nacions diferents, en moltes realitats culturals, en molts sistemes de govern i en molts sistemes econòmics.

El motiu i mesura de tot el que fem és la nostra preocupació per promoure el desenvolupament integral de la persona humana. Els nostres principis ens porten a treballar per la justícia i pel bé comú, a protegir els vulnerables i aixecar els febles, a promoure la llibertat i la dignitat humana i a preferir remeis que siguin personals, locals i a petita escala; principis que l'Església anomena «subsidiarietat».

La Dita

«Si vols ésser ben servit, fes-te tu mateix el llit»

Sebastià Codina, prev.

No podem esperar que ens ho facin tot. Totes les feines són patrimoni de tothom. Poques, ben poques són restringides. El jaç i el cau deuen ser les dues primeres que l'home i la dona van posar en marxa. Amb el temps s'han transformat en la casa i el llit. La primera becaina la devien fer arran d'un matoll i el començ del primer aixopluc a sota d'un penya-segat o d'una cinglera. El cas és que, com que la vida és un estira-i-arrotonsa amb els altres, quan van ser dos, es va iniciar el servir. El servir, en la vida, té una funció primordial. Ens agrada ser servits, però cal abans ser uns bons servidors. La vida és un intercanvi de serveis. Cal humanitzar el servei de persona a persona. Les qualitats humanes embelleixen el servei.

A propòsit del pobre Llätzer

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Us escric aquesta glossa, tocat per l'evangeli de diumenge passat. Ho faig per anunciar-vos amb goig que ja hem obert dues noves cases d'acolliment per als «llätzers» que tenim a prop i per demanar la vostra col·laboració econòmica per a la seva arrencada. També cerco una empenta al finançament del pelegrinatge a Roma «Fratello» per als més exclosos.

Les dones que viuen miserablement —semiprostituïdes, patint agressions, temptades d'avortar per manca de suport, aturades i sense possibilitats— ja disposen d'una llar: la casa d'acolliment per a dones Les Vetlladores ha obert les portes. Allí, gracies a la família acollidora que ja hi viu, hi trobaran un ambient familiar per a elles i els seus fills, oportunitats per a viure ocupades, per a cercar feina amb serenor i per a analitzar la seva problemàtica i aconseguir ajuda per a afrontar-la. Hi trobaran també, si ho volen, la possibilitat de començar un camí de fe. Des d'avui capobra «llätzera» en la misèria i la solitud a la nostra diòcesi!

Fa poc sortia un estudi que deia que tenim un 23% de joves «ninis»: ni estudien, ni treballen. Això vol dir que milers de joves viuen en la desesperança i molts llisquen per un pendent —addiccions, delinqüència, violència— que destruirà per sempre el seu futur. Aquesta realitat no es produeix només a les grans ciutats; també a les nostres viles i pobles es compten per desenes els qui es troben així. No són un problema insostenible i explosiu perquè els seus pares els mantenen amb paciència. No manquen, però, els que, per diverses causes, es troben al límit i, sense una ajuda extraordinària, acabaran o exclosos socialment o, més aviat que tard, a la presó. Des de fa uns quants dies, aquests «llätzers/ninis» també tenen oberta una llar, els espera una família! Ja hem obert la casa d'acolliment de joves Fills de Don Bosco a la rectoria de Vila-sana gràcies al compromís d'un matrimoni jove!

Ja sabeu que estic convençut que tots aquests «llätzers», també els qui estan acollits a la rectoria del Camí de Granyena, a la comunitat Emmaús al Camp, els que atenem a través de «l'esglésiaquesurt» i tots els que passen per les nostres Càritas, difícilment sortiran del pou si no es troben amb el Senyor i si ell no els canvia el cor. Per això, amb gran esperança, hem organitzat el pelegrinatge a Roma «Fratello» amb els més exclosos que tenim més a prop. Confiem que els testimonis, les xerrades, les trobades amb el Papa, les pregàries, les confessions, les eucaristies siguin un temps de gràcia, de conversió, d'alliberament, de guarició i de vida nova per a tots ells.

Aquestes cases podran començar a rebre «llätzers», aquest pelegrinatge serà possible, si no manquen els diners necessaris. Fem-ho possible amb els nostres donatius:

- Al c/c ES96-2100-0081-9602-0019-1305 per a la casa d'acolliment de dones Les Vetlladores.
- Al c/c ES23-2100-9046-9702-0002-2128 per a la casa d'acolliment de joves Fills de Don Bosco.
- Al c/c ES86-2100-0081-9601-0026-9360 per al pelegrinatge «Fratello».

